

Magaslesen

Írta: Rohosy Samu.

Itt a Dunaágak szigetvilágában, ilyenkor május végén, ez a legszebb és legreményteljesebb vadászat őzbakra. A cserkészet itt nemcsak kilátástalan, de lehetetlen is, mert cserkész-, gyalog-, vagy kocsiúthálózat nincs, de ha van is itt-ott, ez is magas gyommal lepett, melytől jobbra-balra vagy áthatolhatatlan sűrűség van, mely minden vadat fed és véd, vagy jelző-készülékekkel ellátott szálerdő, melyben minden lépés messzehangzó reccsenés. A lehullott száraz gallyak hű szövetségesei a vadaknak s nincs féltényérnyi hely sem, melyet ne fedne szél által levert avargally.

A magaslesek használata is rövidtartamú. Egy-két évig használhatók csupán. Miután tisztás nincs, vagy ha van is, kicsiny és náddal vagy ezzel magasságban versenyző gazzal fedett, így legcélszerűbb ezeket a vágásterek mellé építeni s itt sem nagy költséggel, évtizedes alkotmányokat, hanem pl. egy öreg álló fa ágai közé beletervezni. A dunai szigetvilág növényvilága ugyanis, legyen az fa, cserje, bokor, vagy gaz, rendkívül fejlődőképes és életerős. Az őszi és téli tarvágásokat tavasszal és nyáron már olyan magas, legvegyesebb nemű növényzet fedi, hogy az őz csak a kimaradt foltokon vehető észre, egy év múlva azonban már folt nincs s a felserdült növényzet az őzet már takarja, de még azért lehet szerencsét próbálni. A harmadik évben azonban a magasles már használhatatlan, ha csak nincs vízparton, mikor is a meder felé, s a tulsó partrészekre használható.

Elöttem az idei vágásterület, kivágott nyár- és fűzfák hatalmas méretű tuskóival s köztük cseperedő gaznövényekkel és sarjakkal. Háтам mögött titokzatos szálerdő, a magasságba sudarló óriásfákkal, melyből szinte árad a rejtelem. Ilyen helyen születtek meg s élnek ma is a gyermekmesék törpéi s manói. Meg sem lepődnék nagyon, ha valamelyik óriás törzs

mögül, vagy odvas faüregtől kikandikálna egy hinárszakállú, kucsmagomba-sapkás törpe.

A vágásterület azonban s a hozzája sorakozó lépcsős fiatalosok aranyfürdőben úsznak, a láthatárhoz közeledő nap aransugarainak tengerében. Lágyan, símogatólag ölelnek körül e sugarak mindent s mindenkit: embert, növényt, állatot. A természet határtalan szépségét csillogtatja. Érzi és látja ezt minden élő lény. Nemcsak én, hanem az a fácánkakas is, amelyik most surrant ki a titkos erdőből az egyik tuskó vágáslapjára. Az aransugarak őt is körülölelgetik s csillog, szikrázik e sugarakban ékes tollazata. Nagy örömeben rikkant egyet s utána megrázza, megfürösztí szárnyát s fényes tollazatát a bitorfényben.

Magaslesem egy vén füzóriás törzsvastagságú ágfészkebe van ügyesen beleágyazva. A vén fa legsugarán most megszólal egy kakuk.

Vajjon ki taníthatta meg ezt a kakukot az összhangzattanra?

Úristenem! Mily mélyek is a Te titkaid. Hogyan van az, hogy ennek a kakuknak messzekongó harangszava, a külön elhangzó kettős szólam, s a többi kakuknak is, valamennyinek, zeneileg a legtökéletesebb összhangban zengi dicsőségedet. Távolabbi most egy másik kakuk felel rá, a zenei akkord egy más lépcsőjén. Az összhangzattan szabályai szerint lejátszó e bájos felelgetés a legkényesebb fülnek is tökéletes zenei élvezetet ad.

Most azonban az én kakukom, íme belesül, mint valami kezdő operaénekesnő, nem azt mondja kakuk, hanem megcsukló hangon mondja kakka-kuk. Rögtön észreveszi a hibát s hangosan kikacagja önmagát.

Már bíborpirosra színlott az aransugár. A hátam mögötti öreg erdőben sűrűbb a homály, mélyebb a titok. A fácánkakasok sietnek mind ki a rejtelmes sűrűből. Hol itt, hol ott hangzik fel rikácsolásuk s szárnyrebbentésük. Mind ki akarja venni részét a bítorfürdőből. Most lopkodják színeiket a napsugárból. A szomszéd fa lombjai közül lágy csevegés hallatszik fel. Édes beszélgetés valakihez a legszebb zenei hangokon. A fuvolahangok most trillába csapnak át, majd a csattogó trillából egy

himnusz, mely száll-száll fel a fénylő magasságba. Vagy tíz per-cig zengi mellettem az elmúlt napot dicsőítő zenei költményét egy énekes rigó.

El is feledtem már mellette, hogy özbaklesen vagyok, de amint elhallgat, feleszmélek. Homály kezd terülni. Nézem, kutatom az előttem fekvő vágásterületet. A kivágott fatuskók vágáslapjai mind őzvörös színűek. Egyiknek-másiknak, mintha feje volna. De nem mozdul egy sem, tehát nem őz. Az egyik tuskót megcélzom, vajjon megvan-e még a célvilágosság? Még igen.

Íme, ott a zöld bokor előtti tuskó is mennyire hasonlít az őzhez. Vagy félpercig rajta is a szemem, de oly mozdulatlan, mint egy szobor. Nem is törődöm vele tovább, a másik oldalt kutatom. Semmi. Újra vissza emide. De mi ez? Hol van az előbbi tuskó? Ejnye, ez szépen megréfélt, a tuskó elsétált. De ha elsétált, talán vissza is sétál. Alighogy ezt elgondolom, máris kibukkan a bokor mögül egy őz. A növekvő homálytan már nem tudom kivenni, suta-e, bak-e? Túl van a száz méter távolságon s emellett lehajtott fejének hátterét ágbogas sarjhajtások képezik. Képtelen vagyok megítélni van-e agancsa. De most kilép egy szabadabb kis térre s megáll, szemben egy bokorral. Néz a bokorra, mintha az ellenfele lenne, aztán megszegi fejét s csakugyan szilajul beledöf.

Ahá! Már tudom, hogy ki vagy. Te vagy az a kifent agancsú, legénykedő, fenekedő bak, akit hajnalban is láttam s aki a vágástér suhángjait mind lehántogatja. Támadás, támadás után indul. Kapar és vág képzelt ellenfelére.

A magasles korlátjára támasztott karabély ezüst célgömbje még jól elválik a vállapon. Kattan a rögtönző s most már csak egy finom mozdulaton múlik élete vagy halála. Nem sokat habozom, a bak jónak volt jelezve. Gyenge ujjmozdulat, éles csattanás, szemsugaram elkapja még, amint a bak rongyként összeesik s eltűnik, aztán percekig csend. Egy utolsó rúgása az ellenségnek tartott bokorra véglegesen meggyőz az eddig is biztosra vett haláláról.

A magasban gém recseg s kárókatónak szárnyai süvítenek a levegőben. Közvetlen mögöttem a magasles hátsó korlátján most egy siralomhang szólal meg a gyászfátyollá sűrűsödött

homályban. Annyira eltalálta a hangulatot, hogy még csak meg sem merek moccanni, nehogy vége legyen ennek a varázslatnak. Tudom, hogy ez a kísérteties síri ének a baknak szól, mely ezóta immár megüvegesedett szemmel, harci kedv s minden indulat nélkül pihen. Felőle jött ez a sötét madár is, ez a hatalmas erdei lappantyú, mely íme, épp az én fülembé zengi, sírja el szakadatlan sirató strófáit.

Igen! Ez a halott bakot búcsúztató gyász-zsoltosma.

Mily fenségesen rendezett ez a temetés.

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv

az országos Erdészeti Egyesület 1934. évi július hó 23-án délelőtt 11 órakor Kecskeméten, a városháza közgyűlési termében gróf Teleki József elnöklete alatt tartott rendes közgyűléséről.

Jelen voltak: Ágfalvi Imre, Bacsóvölgyi József, Balsay László, Bar-kóczy István, Barsy Nándor, Biró Zoltán, Blazsek István, Bólyay László, Bortnyák István, Botos Géza, Botos Sándor, Czillinger János, dr. Dömötör Lajos, fái Fáy István, Farkas Jenő és neje, Fekete Zoltán, Fodor Gyula, Földváry Miksa, Galambos Gáspár, Glóser Dezső, Gróhmann Károly, Gyarmathy Endre, Hajdu Gyula, Hajdu János, Halász László, Hendrey József, Héjj János István, Holdamf Gyula, báró Inkey Pál, Jäger Béla, Jellachich László, Kallivoda Andor, Kallivoda Győző, Kardoss Kálmán, Katona László, Kállay Árpád, Kemény Lajos, Keiner Rezső, Kerner Ede és neje, Kiss Ferenc, Kiss Zoltán, Kiss Zsigmond, Klauszberger József, Koller Károly, Kolozsváry Andor, Komáromy László, Kovássy Kálmán, Kováts Árpád, Kőrösi János, Kraffszky Ferenc, Krall János, Krassay Ágoston, Krause Dezső, Krizmanits Ferenc, Ladányi Béla, Lakatos Tibor, Lengyel Sándor, Létay Gyula, Lippóczy Béla, Lotterhof Márton, Loványi Heribert, dr. Magyar Pál és neje, Márk Pál, Mayer Aurél, Muraközy Pál, Muttnyánszky Jenő, Nagy Ágost, Osztrólczy Miklós, Papp Béla, Papp-Szász Tamás, Párnai Attila és neje, Pászthory Ödön, Porga Andor, báró Prónay György, vitéz Rab János, Radó Gábor, Rak-sányi Károly, vitéz Rábay Gyula és neje, Roth Gyula, Sárközy Viktor, vitéz Simonkay Gyula, Siposs Antal, vitéz Sóváry Géza, Szabó Ferenc, Szántó István, Szenes István, Szepessy Arthur, Székács Vince, Szvoboda István, gróf Teleki József, id. gróf Teleki József, vitéz Tamás István, Thiringer János, Tóth Bódog, Urbánffy Jenő, Urbánffy Ignác, Vallent Emil, vitéz Vasváry Hugó, Velics Gyula, Vermes Imre, Vermes Viktor, Vuk Gyula, Wächter Gyula és neje, dr. Zetelaky József, Zólmay Imre, Zűgn Nándor.

Elnök: Üdvözlöm a megjelenteket és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy a közgyűlés határideje és tárgysorozata az Egyesület hivatalos közlönyében szabályszerű időben közzé lett téve s a közgyűlés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.